

Arrest

nr. 196 962 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft neergelegd tegen ontvangstbewijs om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2017 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I.FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt, samen met zijn minderjarige zoon O., op 13 december 2017 met vlucht 30 111

afkomstig uit Casablanca aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot intrekking van de verblijfstitels van verzoeker en zijn zoon en de beslissing tot terugdrijving.

De beslissing tot terugdrijving, die verzoeker op 14 december 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 13/12/2017 om 19:13 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationaal luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, [R. D. G.], Inspecteur de heer : naam [E.] voornaam [H.] geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te /// houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te [...] op : [...] houder van het visum nr. /// van het type [...] afgegeven door [...] + 1 kind : [E. K. O.] [...] Marokko PP [...] afgegeven te Marokko [...] afkomstig uit Casablanca met de vlucht 30 111 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
[...]
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart terug naar België te komen op basis van een C-kaart (Belgische) met nummer B170638861 geldig van 23/12/2013 tot 23/12/2018.
Op 23/10/2016 heeft betrokkene het Schengengrondgebied verlaten. Na een afwezigheid van meer dan 1 jaar wenst betrokkene terug het Rijk te betreden.
Artikel 19 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.
Artikel 35 van het Koninklijk besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat elke verblijfs- of vestigingsvergunning ongeldig wordt van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.
Artikel 39§3.1 van diezelfde wet stelt “de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij voor zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.
De IKV n°B170638861 wordt ingetrokken op 14/12/2017.
De Belgische inschrijvingsbewijs N° 151175 van zijn zoon wordt ingetrokken voor dezelfde reden. Op 19/07/2016 heeft zijn zoon het Schengengrondgebied verlaten. Na een afwezigheid van meer dan 1 jaar wenst betrokkene terug het Rijk te betreden.
Betrokkene verklaart naar België te komen omdat het inschrijvingsbewijs van zijn zoon verloopt op 27/12/2017 en een nieuwe komt aanvragen maar hij heeft geen intentie te vestigen. Hij verklaart dat zijn zoon in Marokko naar school gaat en zijn twee andere zonen eveneens school volgen in Marokko. Hij is in het bezit van een terugkeerticket voor hem en zijn zoon op 16/12/2017 naar Marokko.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugnrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 19, 39, § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Luidens de bepaling van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, "wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit".

Volgens artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, "de materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd".

Volgens vaste rechtspraak: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

In casu is de bestreden beslissing van mening dat [...].

Ten eerste, uit stuk 7 blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker, gezondheidsbehandeling in Marokko volgt. Uit de stempel in zijn reispaspoort blijkt dat verzoeker op 12 mei 2016 naar België terugkeerde. Dit houdt in dat verzoeker minder dan één jaar in Marokko (buiten het Rijk) gebleven heeft, zijnde van 23/10/2016 tot 12/05/2017 (zie reispaspoort in handen van DVZ).

Ten tweede, blijkt uit stukken 2 tot 6 dat verzoeker en zijn gezin rechtsgeldig op voornoemde adres ingeschreven zijn.

Ten derde, blijkt uit stuk 8 dat verzoeker aan de grensdoorlaatpost GEEN verklaring afgelegd heeft omdat geen Arabische tolk aan hem werd aangeboden en hij zich niet verstaanbaar konden maken.

Welnu, als verzoeker geen verklaring afgelegd heeft, dans is het voor verzoeker onduidelijk op grond van welke element verwerende partij afleidt dat "Betrokkene verklaart naar België te komen omdat het inschrijvingsbewijs van zijn zoon verloopt op 27/07/2017 en een nieuwe komt aanvragen maar hij heeft geen intentie te vestigen. Hij verklaart dat zijn zoon in Marokko naar school gaat en zijn twee andere zonen eveneens school volgen in Marokko."

Met andere woorden, als verzoeker geen verklaring afgelegd heeft, dans is het voor verzoeker onduidelijk op welke grond de motieven van de bestreden beslissing zijn tot stand gekomen.

In dezelfde zin heeft Uw Raad geoordeeld in de zaak RvV 200 887 dat "verzoeker kan dus op et eerste gezicht worden gevolgd waar hij betoogt dat wanneer blijkt dat verzoeker geen verklaringen heeft afgelegde, het onduidelijk is op welke grond de motieven van de bestreden beslissing zijn tot stand gekomen. Uit deze motieven blijkt dus niet of de overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij die correct heeft beoordeeld. Het middel is in de besproken mate ernstig"

Meer nog, als verzoeker op 12 mei 2017 naar België terugkeerde, dan heeft hij minder dan één jaar buiten het Rijk gebleven. In die zin is het eveneens voor verzoeker onduidelijk waarom zijn verblijfsvergunning en dat van zijn zoon worden ingetrokken op grond van een ongeldige motivering, zijnde "na een afwezigheid van meer dan 1 jaar".

Verzoeker is van het Rijk minder dan één jaar afwezig en heeft niet verklaard naar België te komen omdat het inschrijvingsbewijs van zijn zoon verloopt op 27/07/2017 en een nieuwe komt aanvragen maar hij heeft geen intentie te vestigen. Hij heeft ook niet verklaard dat zijn zoon in Marokko naar school gaat en zijn twee andere zonen eveneens school volgen in Marokko (stuk 8).

Helaas heeft de bestreden beslissing geen rekening gehouden met alle elementen, meer bepaald het feit dat verzoeker en zijn familie op rechtmatig en regelmatige wijze in België gevestigd zijn. Meer nog is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze werd genomen en schendt verwerende partij hiermee de zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is van mening dat het motief uit de beslissing tot terugdrijving dat zijn juridische grondslag vindt in artikel 19 van de Vreemdelingenwet, artikel 35 van het Koninklijk besluit van 08.10.1981 ter uitvoering van de Vreemdelingenwet en artikel 39§3.1 van diezelfde wet maar waarvan de beslissing

geen rekening houdt met alle relevante en pertinente elementen, kan niet deugdelijk zijn en schendt deze de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing bevat geen rechtsgeldige motieven en schendt dienvolgens voormelde normen aangezien deze beslissing geen rekening gehouden heeft met alle relevante en pertinente elementen die op verzoeker van toepassing zijn.”

2.3.2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker en zijn minderjarige zoon O. langer dan één jaar afwezig zijn geweest van het Belgische grondgebied en zij geen recht op terugkeer hebben. De beslissing verduidelijkt dat verzoeker sinds 23 oktober 2016 het Schengengrondgebied heeft verlaten en zijn zoon sinds 19 juli 2016. Hun verblijfstitels worden ingetrokken.

De in casu relevante bepalingen van artikel 19 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

[...]

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

[...]

§ 3 [...]

§ 4 [...].”

Artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

[...]

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.

[...].”

Artikel 39, § 3 van het Vreemdelingenbesluit stelt vervolgens:

“De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur

niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Voorafgaandelijk stelt de Raad vast dat zowel in de bestreden beslissing als in het verzoekschrift wordt gesproken over het “artikel 39§3.1” van de Vreemdelingenwet. Dit betreft duidelijk een materiële vergissing, nu er wordt bedoeld artikel 39, § 3, 1° van het Vreemdelingenbesluit. Dit wordt ter zitting door de partijen ook niet betwist.

In een eerste onderdeel van het middel betwist verzoeker dat hij langer dan één jaar België heeft verlaten. Hij stelt dat uit zijn paspoort blijkt dat hij op 12 mei 2016 terugkeerde naar België. Ter zitting bevestigt hij dat dit 12 mei 2017 dient te zijn en het jaartal een materiële vergissing betreft.

In het verslag van de grenspolitie van 13 december 2017 kan als volgt worden gelezen:

“Gesprek met [E.H.]

Wij, dienst Fenomenen, nodigen betrokkene uit in onze burelen om een gesprek te voeren aangaande mogelijke sociale fraude.

We vragen aan [E.H.] wanneer hij voor het laatst in België is geweest. Hij denkt te weten dat dit in augustus moet geweest zijn. Hij ook nog eens in Spanje is geweest dit jaar maar hij weet niet meer exact wanneer dit was. We leggen zijn Marokkaans paspoort voor aan [E.H.] en wijzen hem erop dat hij in Spanje is geweest op 06.12.2015 en 10.07.2016. Betrokkene beseft niet dat het al zolang lang geleden was.

We confronteren [E.H.] met het feit dat we in zijn Marokkaans paspoort enkel een uitreisstempel terugvinden op datum van 14/05/2017. Betrokkene geeft toe dat hij in Marokko was voor de verkoop van een huis. We stellen vast dat hij in het jaar 2017 tot op heden Marokko heeft verlaten gedurende 2 dagen. Hij verklaart hierop grotendeels van de tijd in Marokko te wonen. We wijzen betrokkene erop dat hij voor het jaar 2017 enkel twee dagen niet in Marokko was. Betrokkene verklaart hier in België niet te werken en ook niets van leefloon te ontvangen. Een aanvraag omtrent de sociale fraude zal deel uitmaken van een verslag tav de sociale instanties.

Eigen bevindingen

Bij controle van het Marokkaans paspoort van [E.K.O.] stellen we vast dat hij geen inreistempel heeft voor een Schengenland.

- De meest recente uitreisstempel van Marokko is op datum van 19/07/2016.*
- de vader verklaart dat zijn zoon in Marokko naar school gaat.*
- zijn zoon in Marroko woont te [...] Casablanca [...]*
- zijn twee andere zonen eveneens school volgen in Marokko*
- alle drie kinderen het hele jaar inwonen bij de grootmoeder in Marokko*
- hij naar België komt omdat het inschrijvingbewijs verloopt op 27.12.2017 en een nieuw komt aanvragen.*

- reeds een terugkeerticket heeft voor [E.K.O.] op 16/12/2017 naar Marokko*

-----> [E.K.O.] langdurig in het buitenland verblijft en langer dan 1 jaar in het buitenland is geweest

Bij controle van het Marokkaans paspoort van [E.H.] stellen we vast dat hij geen enkele inreistempel heeft voor een Schengenland voor het jaar 2017, laatste uitreisstempel van een schengenland dateert van 23/10/2016. [E.H.] is sindsdien niet meer teruggekomen naar België.

Hierop verklaart betrokkene:

- hij denkt dat dit klopt, hij wist niet dat het al zolang was*
- dat zijn zonen in Marokko naar school gaan en wonen*
- zijn vrouw momenteel ook in Marokko is*
- hij in Marokko een garage uitbaatte : aan-en verkoop van wagens, onderhoud, wasstraat,... en de garage goed rendabel was.*
- zijn garage nu verkocht was*
- zijn vrouw vroeger in Marokko het beroep van dokter uitoefende, maar hier België niet werkt*
- zijn vrouw op en af reist naar Marokko*
- hij geen aangifte heeft gedaan dat hij meer dan drie maanden naar het buitenland ging hij voor zijn zoon en hem een terugkeerticket heeft op datum van 16/12/2017*

-----> [E.H.] langdurig in het buitenland verblijft en langer dan 1 jaar in het buitenland is geweest.

We leggen aan [E.H.] de situatie uit en dat een grensverslag zal worden opgesteld tav DVZ”.

De Raad stelt vast dat de pagina's met in- en uitreisstempels van verzoekers paspoort, zoals deze zijn opgenomen in het administratief dossier, leren dat verzoeker in oktober 2016 het Schengengrondgebied uitreisde, om dezelfde dag het Marokkaanse grondgebied te betreden. Verder blijkt een uitreisstempel

van de Marokkaanse autoriteiten in Tanger op 12 mei 2017 en een binnenkomststempel van dezelfde autoriteiten op 14 mei 2017. Een inreisstempel voor het Schengengrondgebied in deze laatste periode blijkt niet. Verzoeker houdt voor dat hij wel degelijk naar Spanje zou zijn gereisd, doch van dit gegeven ligt geen begin van bewijs voor. Hiermee wordt ook nog niet aangetoond dat verzoeker in deze periode dan aanwezig was in België.

Prima facie wordt vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering dat hij op 12 mei 2017 terugreisde naar België. Dit gegeven vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker weerlegt prima facie met zijn betoog dan ook de vaststelling niet dat hij langer dan één jaar afwezig was van het Belgische grondgebied.

Verzoeker geeft verder op geen enkele wijze aan dat hij voor zijn vertrek uit België heeft bewezen dat hij zijn hoofdbelangen behoudt in België en hij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Bijgevolg blijkt op het eerste zicht evenmin dat hij op grond van artikel 39, § 3 van het Vreemdelingenbesluit het recht op terugkeer kan uitoefenen, ondanks zijn afwezigheid van meer dan één jaar. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker aan de grenspolitiediensten verklaarde enkel terug te keren voor het verlengen van het inschrijvingsbewijs van zijn zoon, zonder een intentie om zich opnieuw hier te vestigen. Hij verklaarde dat zijn drie zonen scholen lopen in Marokko. Daarnaast lag ook een terugkeerticket voor hem en zijn zoon voor naar Marokko op 16 december 2017.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een medische behandeling volgt in Marokko. Hij voegt een medisch attest van 15 december 2017 van een arts in Marokko, die verklaart dat verzoeker bij hem in behandeling is sinds 5 juni 2017. De arts verklaart dat verzoeker gelet op de aard van zijn aandoening zich niet mocht verplaatsen en deze gedurende zes maanden regelmatig moet worden opgevolgd.

De Raad stelt allereerst vast dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt aldus niet dat het bestuur hiermee rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat dit stuk niet van aard is te kunnen aantonen dat verzoeker niet langer dan één jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten. Evenmin is het van aard te bewijzen dat verzoeker voor zijn vertrek uit België heeft bewezen dat hij zijn hoofdbelangen behoudt in België en hij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de voorlegging van dit stuk had kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoeker kan eventuele gerechtvaardigde redenen waarom hij langer dan één jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten, aanbrengen bij het bestuur in het kader van een visumaanvraag vanuit zijn herkomstland. Het voorgelegde medische attest is ook niet voldoende duidelijk over de duur van de periode dat verzoeker dan niet mocht reizen, waardoor niet of onvoldoende blijkt dat hij effectief was verhinderd binnen het jaar terug te keren naar België.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker samen met zijn gezinsleden regelmatig te zijn ingeschreven op een adres in Brussel. Hij voegt verblijfsattesten van 28 december 2015. Het gegeven dat verzoeker op deze laatste datum samen met zijn gezinsleden regelmatig was ingeschreven op een adres te Brussel, maakt evenwel niet dat hij actueel een recht op terugkeer heeft. Dit betoog is op het eerste zicht niet van aard de motivering in de bestreden beslissing te kunnen ontkrachten of weerleggen.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat uit een door hem voorgelegd stuk 8 blijkt dat hij aan de grensdoorlaatpost geen verklaringen heeft afgelegd, omdat er geen Arabische tolk was en hij zich niet verstaanbaar kon maken. Hij stelt dat het voor hem dan ook niet duidelijk is op welke gronden in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verklaringen die hij wel zou hebben afgelegd en op welke gronden de motieven van deze beslissing tot stand zijn gekomen.

Het stuk 8 waarnaar verzoeker verwijst, betreft een vragenlijst die hem op 14 december 2017 werd voorgelegd. Hierin wordt aangeduid dat verzoeker zowel Arabisch als Frans kan en dat hij de vragen verstaat, maar weigert om deze te beantwoorden.

De vaststelling dringt zich op dat dit gehoor, of deze poging tot gehoor, plaatsvond nadat de betrokkene

reeds in kennis was gesteld van de beslissing tot terugnrijving. De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker reeds werd gehoord op het ogenblik dat hij werd tegengehouden door de grenspolitie en dit voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Hiervoor kan worden verwezen naar het hierboven aangehaalde verslag van de grenspolitie van 13 december 2017. Verzoekers ontkenning dat hij aan de grensdoorlaatpost verklaringen heeft kunnen afleggen en zijn betoog dat dit kwam omdat er geen tolk Arabisch aanwezig was en hij zich niet verstaanbaar kon maken, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de grenspolitie. Hij heeft uitgebreid de kans gekregen zijn verblijfssituatie toe te lichten sinds oktober 2016 alsook zijn gezinssituatie. Hij werd hierbij ook geconfronteerd met de stempels in zijn eigen paspoort. Gelet op de duidelijke verklaringen die hij aflegde, kan verzoeker thans niet voorhouden dat hij zich niet verstaanbaar heeft kunnen maken. De Raad benadrukt dat het door verzoeker gevoegde stuk 8 leert dat verzoeker niet enkel Arabisch, maar ook Frans kan. Verzoeker kan niet overtuigen waar hij thans zonder meer ontkent de verklaringen zoals weergegeven in het verslag van de grenspolitie of in de bestreden beslissing te hebben afgelegd.

De door verzoeker afgelegde verklaringen op het ogenblik dat hij werd tegengehouden door de grenspolitie staan los van de vragenlijst die hem na de betekening van de bestreden beslissing nog werd voorgelegd. Het gegeven dat hij niet langer wenste mee te werken met de grenspolitie nadat hij kennis kreeg van de terugnrijvingsmaatregel, staat er niet aan in de weg dat hij wel degelijk voorafgaand aan het nemen van deze maatregel verklaringen heeft kunnen afleggen inzake zijn verblijfsrechtelijke en gezinssituatie.

Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde arrest van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoot dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Concluderend stelt de Raad, op het eerste zicht, vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot de vaststelling is gekomen dat hij en zijn minderjarige zoon O. meer dan één jaar afwezig waren van het Belgische grondgebied en zij niet langer een recht op terugkeer hebben overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft niet aan te hebben voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Bijgevolg dient op het eerste zicht eveneens te worden aangenomen dat, gelet op artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit, de verblijfskaarten van verzoeker en zijn minderjarige zoon O. hun geldigheid hebben verloren.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker prima facie een schending van de artikelen 2 en 19 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.3.2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.3.2.2.4. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan. Ten overvloede kan verzoeker ook in geen geval overtuigen waar hij, in het kader van zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, stelt dat een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt. Verzoeker betoogt in dit verband dat hij en zijn kind zullen worden gescheiden van de overige gezinsleden, met name de echtgenote en twee andere minderjarige kinderen. De stukken van het administratief dossier leren evenwel dat verzoeker en zijn zoon O. een terugkeerticket hadden op 26 december 2017 naar Marokko, en bijgevolg slechts een verblijf van twee dagen planden in België. Verzoeker verklaarde enkel een verblijfstitel te komen vernieuwen. Er blijkt aldus geenszins dat zij als dusdanig een verderzetting van een gezinsleven in België beoogden. De stukken van het administratief dossier leren verder dat verzoeker verklaarde dat zijn drie kinderen in

Marokko verblijven bij hun grootmoeder en zij aldaar ook school lopen. De verblijfsattesten van december 2015 kunnen dit niet weerleggen. Verder verklaarde verzoeker dat zijn echtgenote op en af reist naar Marokko. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verzoeker zal worden gescheiden van zijn kinderen. Er blijkt ook geen beletsel voor de echtgenote om haar gezinsleden in Marokko te vervoegen, zodat ook hier geen noodzakelijke scheiding voorligt. Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt, in de gegeven omstandigheden, niet.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

I. CORNELIS